

РЕШЕНИЕ

№ 239

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9500** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Н. С., гражданин на Република Турция, с адрес – [населено място], [улица] съдебен адрес в [населено място], [улица], ет. 1, офис № 4, чрез адв. Н. М., срещу отказ за издаване на виза за Република България № ANK19002738 от 17. 07. 2019 г. на трети секретар Посолството на Република България в А. - Република Турция.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Не претендира разносните по делото.

Ответникът - трети секретар Посолството на Република България в А. - Република Турция, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Б. Н. С., гражданин на Република Турция, е подал искане в Посолството на РБ в И. (стр. 11), за получаване на виза вид „D” за дългосрочно

пребиваване в Република България.

На 17. 07. 2019 г. Б. С. е получил отказ за издаване на виза /стр. 35/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като в бележка е посочено, че при извършената проверка се установило, че съпругата – българска гражданка не знае основни данни за съпруга си, не знае нищо за родителите му, дори не си спомня кога са сключили брак.

С жалба вх. № 24351 / 05. 08. 2019 г. на АССГ, изпратена по пощата та 31. 07. 2019 г., видно от клеймото на пощенския плик (стр. 8), жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира за неоснователни изложените от процесуалния представител на ответника доводи за недопустимост на подадената жалба, на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да е със семейството си, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Б. Н. С., гражданин на Република Турция, е съпруг на българската гражданка Вичка И. А., видно от приложеното (стр. 17) удостоверение за сключен граждански брак.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от Л. Тотин – трети секретар, определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 22 / 26. 06. 2018 г. /стр. 38/ на посланика на Република България в И. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи (стр. 37), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване

(изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D“, като родител на български гражданин, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В оспорения отказ, се сочи, че съпругата българска гражданка не знае основни данни за съпруга си, което дава основание да се заключи, че брака е фиктивен.

В приложеното (стр. 60) писмо рег. № СЗ-312418/ 31. 05. 2019 г. на Териториална дирекция „Национална сигурност“ – С. З. на ДАНС, е посочено, че ДАНС не разполага с данни, които дават основание да се предполага, че лицето С. Б. представлява заплаха за националната сигурност, въпреки това, се установили данни, че бракът е фиктивен, поради което възразяват да му бъде разрешена виза „D“ с цел пребиваване на територията на Р. България.

Становището на група „Миграция“ при ОД на МВР С. З., също е отрицателно (стр. 59), като същото се базира на докладна записка от 03. 06. 2019 г., според която при проведено събеседване със съпругата на молителя – Вичка Б., същата вече е запозната с личните данни на съпруга си. Сочи, къде ще живеят, заедно с трите деца на българската гражданка от предходен брак, както и че съпрузите разговарят на турски език.

В случая, е безспорно, че чужденеца е член на семейство на български гражданин, тъй като същия има сключен официален граждански брак с българската гражданка Вичка И. А., която придобива фамилното име след брака – Б..

По делото е разпитана като свидетел Вичка Б. – съпругата на жалбоподателя, като видно от нейните показания, които съдът кредитира изцяло, като обективни, логични и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал, е налице реално сключен брак. Дватамата имат интимни отношения и много иска С. Б. да живее при нея, като същия се грижи много за нея и двете ѝ деца, с които живее съвместно. Дори Б. е припознал официално двете деца и иска да се грижи за тях. Дватамата се запознали чрез обща приятелка и сключили брак в Турция, като си комуникират на турски език.

По делото също така е разпитана като свидетел В. Н. Й., която изцяло потвърждава показанията на Вичка Б.. Според показанията на свидетеля Й., нейната дъщеря е приятелка с Вичка, която ги е запознала и също така Й. е дала под наем собствения си апартамент на Вичка, където ще живее семейството. Също така свидетелката сочи, че познава отдавна Вичка и трите ѝ деца, като едното живее при баща са, а другите две са останали при Вичка. Сочи, че децата много харесват С. Б., който се грижи за тях и много ги обича, като без неговата помощ семейството живее много бедно.

Видно е от показанията и н двамата свидетели, че в случая бракът не е фиктивен, като освен това жалбоподателят полага големи грижи за две от децата на своята съпруга и дори е предприел действия по тяхното официално припознаване.

В същото време, посоченото при съгласувателната процедура, че съпругата не знае основни данни за своя съпруг, не бяха доказани. Следва да се има предвид, че макар Вичка Б., да е българска гражданка, същата не разбира добре български език и нейните показания в съдебното заседание, бяха дадени с помощта на назначения

преводач от турски на български език, което може и да причината за недоброто разбиране с интервюиращите органи по време на процедурата.

Наличието на реално сключен граждански брак, който според свидетелските показания не е фиктивен, като доказателства за противното не се представиха, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Освен това, както беше посочено вече и двамата свидетели, категорично сочат, че жалбоподателя полага значителни грижи и то не само финансови, за отглеждане на двете деца на неговата съпруга от предходен брак, поради което следва да се отчетат и интересите на децата от така постановения отказ. В същото време, е безспорно, че чужденеца е представил необходимите документи за издаване на виза, като член на семейството на български гражданин, като семейството има къде да живее, а жалбоподателя разполага с медицинска застраховка и налични средства по сметка.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, но същите не се претендират, поради което не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. Н. С., гражданин на Република Турция, Отказ за издаване на виза за Република България № ANK19002738 /17. 07. 2019 г. на трети секретар Посолството на Република България в А. - Република Турция.

ИЗПРАЩА преписката консулското длъжностно лице - трети секретар в Посолството на Република България в А. - Република Турция, за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: